

Informe 16/2025, de 19 de juny, de la Junta Consultiva de Contractació Pública de Catalunya (Comissió Permanent), sobre les juntes de contractació local. Especial referència als recursos administratius que procedeixen contra els seus actes i tipologia de contractes que poden subscriure.

ANTECEDENTS

I. Des de l'Ajuntament de Vila-seca s'ha sol·licitat l'informe d'aquesta Junta Consultiva de Contractació Pública sobre diferents qüestions relatives a les juntes de contractació d'àmbit local, regulades a la disposició addicional segona de la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic (LCSP).

D'acord amb l'article 4.5 del Decret 118/2023, de 27 de juny, pel qual s'estableix la composició i el règim jurídic de la Junta Consultiva de Contractació Pública de Catalunya, a l'escrit de petició s'adjunta l'informe jurídic en el qual s'exposa la voluntat de l'Ajuntament de constituir una junta de contractació i els diversos dubtes interpretatius que ha suscitat la seva regulació, específicament sobre la delimitació del seu àmbit d'actuació, això és, els contractes que poden subscriure, i sobre el règim de recursos administratius. Pel que fa a aquesta darrera qüestió, s'afirma que, si bé li correspon en tot cas al Ple de la corporació local constituir les juntes de contractació locals, "el que és rellevant als efectes dels recursos administratius, no serà l'òrgan que l'ha creat (el Ple) si no de quin òrgan de contractació eren les competències (Alcaldia o Presidència), sent possible interposar recurs d'alçada davant l'Alcaldia o Presidència".

En concret, es plantegen les qüestions següents:

- "- Es pot interposar recurs d'alçada davant l'òrgan de contractació delegant contra les resolucions i actes de tràmit de la Junta de Contractació, sempre que no siguin objecte de recurs especial en matèria de contractació?
- La facultat d'actuar com a òrgan de contractació per a contractes d'import superior al 10% dels recursos ordinaris es limita exclusivament als contractes de serveis, o es podria interpretar que també s'estén als contractes d'obres i subministraments de quantia superior?
- Es pot considerar que les Juntes de Contractació poden intervenir també en contractes privats en aquelles matèries en què l'òrgan de contractació sigui l'Alcalde o el President?"

II. D'acord amb els articles 3.1.a i 4.1.d del Decret 118/2023, de 27 de juny, aquesta Junta Consultiva informa sobre les qüestions que, en matèria de contractació pública, li sotmetin, entre altres, l'Administració local de Catalunya i el seu sector públic. D'altra banda, l'article 11.1.a del mateix Decret atribueix a la Comissió Permanent l'aprovació dels informes sobre les qüestions relatives a la interpretació de la normativa de contractació pública que li sotmetin les persones legitimades.

CONSIDERACIONS JURÍDIQUES

I. Les juntes de contractació es regulen a la Llei 9/2017, de 8 de novembre, de contractes del sector públic (d'ara endavant, LCSP), d'una banda, en l'article 323, relatiu als òrgans de

contractació estatals –regulació que es completa amb la continguda en els articles 5 a 7 del Reglament general de la llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial Decret 1098/2001, de 12 d'octubre (RGLCAP)–, i, d'altra banda, en l'apartat cinquè de la disposició addicional segona, pel que fa a les entitats locals. En ambdós casos es preveu que la seva constitució com a òrgans de contractació té caràcter potestatiu i és limitada a una tipologia de contractes concrets.

Pel que fa a les juntes de contractació d'àmbit local objecte de consulta, es preveu que poden actuar “com a òrgans de contractació en els contractes d'obres que tinguin per objecte treballs de reparació simple, de conservació i de manteniment, en els contractes de subministrament que es refereixin a béns consumibles o de fàcil deteriorament per l'ús, i en els contractes de serveis quan el seu valor estimat no superi el 10% dels recursos ordinaris de l'entitat, o quan superin aquest import les accions que estiguin previstes en el pressupost de l'exercici a què correspongui i es portin a terme d'acord amb el que disposen les seves bases d'execució”. Així mateix, i pel que ara interessa, s'estableix que correspon al Ple acordar la constitució de les juntes de contractació i determinar-ne la composició.

A la vista d'aquesta regulació, i per donar resposta a la primera qüestió plantejada, relativa a la possibilitat d'interposar contra les resolucions i actes de tràmit de les juntes de contractació recurs d'alçada davant “l'òrgan de contractació delegant”, cal matisar, en primer lloc, que l'actuació de les juntes no s'efectua per delegació, ja que no es produeix una alteració de la titularitat de la competència, sinó únicament una alteració del seu exercici.¹ Així, en la mesura que les juntes de contractació ostenten la titularitat de la competència com a òrgans de contractació per atribució legal i l'exerceixen com a pròpia, cal afirmar que no actuen per delegació.²

Partint d'aquesta premissa necessària, per dirimir quin és el recurs administratiu procedent contra els actes que dicten les juntes de contractació –en cas que no siguin susceptibles de recurs especial en matèria de contractació–³ cal determinar si els actes que dicten les juntes de contractació posen o no fi a la via administrativa. Al respecte, i en tant que la LCSP només preveu en l'article 191 que esgoten la via administrativa els acords que dicti

¹ Els articles 9 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic (d'ara endavant, LRJSP) i 8 de la Llei 26/2010, del 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, estableixen la possibilitat dels òrgans administratius de delegar l'exercici d'algunes de les competències que tenen atribuïdes en altres òrgans de la mateixa administració pública, encara que no en depenguin jeràrquicament, o en els organismes i les entitats públiques vinculats o que en depenen i, d'acord amb el seu règim jurídic, es disposa que aquesta delegació pot ser revocada en qualsevol moment per l'òrgan que l'ha conferida.

² En aquest sentit, l'Advocacia de l'Estat, en el [Dictamen](#) emès el 26 de setembre de 2022, assenyala que “el ámbito de actuación de cualquier Junta de Contratación estatal (...) parte de lo dispuesto en el artículo 323.4 de la Ley 9/2017, de Contratos del Sector Público (LCSP), que no duda en calificar a la misma de «órgano de contratación», actuando, en consecuencia, de manera autónoma, propia, separada y colegiada (al no ser un órgano unipersonal), en una suerte de desconcentración de competencias atribuida por norma de rango legal, que en su caso se materializa con la correspondiente Orden de creación de la Junta de que se trate”.

³ D'acord amb l'article 44 de la LCSP, contra les actuacions susceptibles de ser impugnades mitjançant el recurs especial, no és procedent la interposició de recursos administratius ordinaris, i els actes que es dictin en els procediments de contractació de les administracions públiques que no reuneixin els requisits per ser impugnats per recurs especial poden ser objecte de recurs, segons la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, i la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.

l'Administració en exercici de les seves prerrogatives, per a la resta d'actes caldrà recórrer al règim previst a la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques (d'ara endavant, LPAC), d'acord amb la disposició final quarta de la LCSP.

D'acord amb l'article 114 de la LPAC, posen fi a la via administrativa, entre altres, les resolucions dels òrgans administratius que no tinguin superior jeràrquic, llevat que una llei estableixi el contrari. En l'àmbit local, de conformitat amb l'article 52 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases del règim local –i, en termes similars, l'article 172.2 del Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya–, posen fi a la via administrativa les resolucions del ple, els alcaldes o presidents i les juntes de govern. Per tant, “a contrario sensu”, els actes dictats pels òrgans jeràrquicament inferiors no posen fi a la via administrativa, de manera que són recurribles en alçada davant del seu superior jeràrquic, d'acord amb l'article 121 de la LPAC.

Al respecte cal tenir en compte que, si bé les juntes de contractació tenen la mateixa naturalesa i prerrogatives que els altres òrgans de contractació previstos a la LCSP, en tant que ostenten la competència per desconcentració tenen una naturalesa administrativa especial, en l'anàlisi de la qual cal prendre en consideració tant el seu rang orgànic en l'Administració i els membres que la componen com les funcions que se les atribueixen. Així, pel que fa a la seva posició orgànica, i si bé per a l'àmbit local no se'n fa referència, per a l'Administració general de l'Estat l'article 5 del RGLCAP indica que “las Juntas de Contratación de los Departamentos ministeriales dependerán orgánicamente de la Subsecretaría (...). Los componentes de las Juntas serán nombrados por el ministro a propuesta del subsecretario y de los titulares de los centros directivos respectivamente”, fet que ja permet copsar que, en l'àmbit estatal, les juntes de contractació no tenen la consideració d'òrgans suprems.⁴

En aquest sentit, pel que fa a l'àmbit local, tenint en compte la seva naturalesa d'òrgans de contractació originaris, l'alcalde o el Ple –o la junta de govern local, en els municipis de gran població– s'han de considerar òrgans jeràrquicament superiors a les juntes de contractació, fet que s'evidencia en el cas del Ple, en tant que li correspon acordar-ne la constitució i determinar-ne la composició, facultat que la tradició administrativa confereix als òrgans de rang superior.

En segon lloc, amb relació als membres que poden formar part de les juntes de contractació, cal assenyalar que en l'àmbit de l'Administració general de l'Estat no s'hi poden incloure entre aquests els càrrecs públics representatius ni els alts càrrecs, com són els ministres o els secretaris d'Estat, els quals són els òrgans de contractació ordinaris de l'administració

⁴ L'Advocacia de l'Estat va admetre aquesta naturalesa respecte de les juntes de contractació de l'Administració general de l'Estat, en el [Dictamen](#) de 26 de setembre de 2022, en assenyalar que “el acto recurrido (...) viene dado por una resolución de la Junta de Contratación cuyo rango es inferior al de Ministro y Secretario de Estado”, tenint en compte que “la desconcentración se caracteriza por (i) trasladar tanto la titularidad como el ejercicio de la competencia, por (ii) la necesaria existencia de una relación de jerarquía y por (iii) la condición de que ha de hacerse por una norma que determine sus requisitos y condiciones”. Aquest pronunciament és coherent amb els pronunciaments previs de la Junta Consultiva de Contractació Pública de l'Estat (JCCPE) que ja havia afirmat, en l'[Informe 16/2000, d'11 d'abril](#), que “no ponen fin a la vía administrativa los actos adoptados por las Juntas de Contratación”, afegint en l'[Informe 48/08, de 29 de gener de 2009](#), que “sus resoluciones, antes de ser impugnadas ante la jurisdicción contencioso administrativa, deberán ser objeto de recurso de alzada ante el superior jerárquico de la misma, debiendo entenderse por tal el órgano del que han recibido las competencias que tengan atribuidas”.

estatal, d'acord amb l'article 323 de la LCSP.⁵ Per tant, i en tant que d'acord amb l'article 1.2 de la Llei 3/2015, de 30 de març, reguladora de l'exercici de l'alt càrrec de l'Administració General de l'Estat, són considerats alts càrrecs de l'Administració estatal, entre d'altres, els membres del Govern, els secretaris generals i els directors generals i assimilats, pot concloure's que en l'àmbit estatal les juntes de contractació poden estar formades per persones que, com a màxim, ocupin el rang de subdirector, de manera que sempre hi haurà òrgans jeràrquicament superiors a les juntes de contractació.

En canvi, en l'àmbit local únicament s'exigeix que en formin part el secretari o el titular de l'òrgan que tingui atribuïda la funció d'assessorament jurídic de la corporació, i el seu interventor, sense cap altra previsió ni limitació al respecte –i sens perjudici de la competència del Ple per nomenar-ne els membres, que ja s'ha assenyalat–, de manera que, a diferència del règim de les juntes de contractació estatals, pot afirmar-se que poden formar-ne part els alts càrrecs o membres electes. Val a dir que, com és sabut, aquesta distinció entre el règim de l'Administració de l'Estat i la local també es dona en la composició de les meses de contractació, en tant que a l'àmbit estatal no poden formar-ne part els càrrecs electes, d'acord amb l'article 326.5 de la LCSP, i, en canvi, sí que poden en l'àmbit local, amb la limitació que no suposin més d'un terç del total de membres de la mesa, d'acord amb l'apartat setè de la disposició addicional segona de la LCSP.⁶

En tercer i últim lloc, pel que fa a les funcions de les juntes de contractació, el fet que la seva participació es trobi limitada a una tipologia de contractes per raó de la matèria i la quantia també permet entendre que no ostenten aquesta consideració d'òrgan superior, sobretot si es té en compte que, per les seves funcions i naturalesa orgànica, van substituir les antigues juntes de compres.⁷

⁵ Aquesta previsió d'incompatibilitat, que no constava en el text originari del Projecte de Llei de contractes del sector públic, va ser introduïda en debat parlamentari al Congrés mitjançant l'[esmena núm. 410](#) “en aras de garantizar una mayor transparencia e imparcialidad en el proceso de valoración de las ofertas”, i així evitar que en formin part “personas que por su situación laboral puedan presumirse un mayor riesgo de incurrir en potenciales conflictos de intereses”.

⁶ Val a dir que, com a [esmena núm. 67](#) del Senat al projecte de LCSP, es va voler limitar aquesta possibilitat de que alguns dels membres de les meses poguessin ser càrrecs electes només en els municipis de menys de 50.000 habitants, cosa que finalment no va prosperar. En tot cas, i atesa la redacció vigent, aquesta Junta Consultiva ha analitzat en l'[Informe 4/2022, de 27 de juny](#), la possibilitat que els alcaldes formin part de les meses, només quan no ostentin la competència com a òrgan de contractació.

⁷ La possibilitat de les juntes de contractació d'actuar com a òrgans de contractació va ser introduïda en l'àmbit estatal, en la legislació de contractes per la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques. Al respecte, la disposició transitòria novena preveia que “hasta tanto no se regulen las Juntas de Contratación de los diferentes Departamentos ministeriales y de los Organismos autónomos (...), las Juntas de Compras seguirán manteniendo las competencias que tengan actualmente atribuidas” –previsió que es va traslladar a la disposició transitòria setena del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, aprovat pel Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny. Val a dir que, pel que fa a les juntes de compres, l'article 88 del text articulat de la Llei de contractes de l'Estat, aprovat pel Decret 923/1965, de 8 d'abril, disposava que “los contratos de suministro que se refieran a bienes consumibles o de fácil deterioro por el uso se verificarán a través de una Junta de Compras radicada en cada Departamento Ministerial”. Pel que fa a la seva naturalesa orgànica i composició, l'article 2 del Decret 3186/1968, de 26 de desembre, establia que “las Juntas de Compras dependerán orgánicamente de las Subsecretarías (...)” i que “el Presidente y Vocales de dichas Juntas serán nombrados por los Ministros Jefes de los Departamentos a propuesta del Subsecretario y de los Directores generales, respectivamente, de los mismos”.

Així, tenint en compte les consideracions anteriors, i en coherència amb la naturalesa jurídica de la desconcentració administrativa, que es caracteritza per la necessària relació jeràrquica entre els òrgans en què s'efectua la translació de competències, cal concloure que els actes que dictin les juntes de contractació no posen fi a la via administrativa i, per tant, en cas que no siguin susceptibles de recurs especial en matèria de contractació, escau interposar recurs d'alçada davant l'alcalde, el Ple o la junta de govern local, segons a qui correspongui la competència per ser òrgan de contractació d'acord amb la disposició addicional segona de la LCSP –excepte que es tracti d'acords relatius a les prerrogatives de l'Administració els quals, com s'ha dit, posen fi a la via administrativa per disposició expressa de la LCSP.⁸

II. L'Ajuntament peticionari planteja, en segon lloc, si la previsió de l'apartat cinquè de la disposició addicional segona de la LCSP, relativa a la facultat de les juntes de contractació d'actuar com a òrgans de contractació per a contractes que tinguin un valor estimat no superior al 10% dels recursos ordinaris de l'entitat, és aplicable únicament als contractes de serveis o cal entendre que també aplica als contractes d'obres i de subministraments als quals es refereix aquest apartat cinquè.

Per analitzar correctament la qüestió formulada, cal tenir en compte que la disposició addicional segona de la LCSP preveu la possibilitat que les juntes de contractació actuïn com a òrgans de contractació, literalment, “en els contractes d'obres que tinguin per objecte treballs de reparació simple, de conservació i de manteniment, en els contractes de subministrament que es refereixin a béns consumibles o de fàcil deteriorament per l'ús, i en els contractes de serveis quan el seu valor estimat no superi el 10% dels recursos ordinaris de l'entitat (...)”.⁹

Certament, una interpretació literal del seu contingut podria portar a entendre que l'últim incís, relatiu al valor estimat no superior al 10% dels recursos, es refereix només als contractes de serveis, atesa l'absència d'una coma prèvia que determinaria la seva referència a les tres tipologies de contractes esmentades. Tanmateix, per copsar el seu veritable sentit, cal analitzar aquesta literalitat amb una interpretació sistemàtica del règim de distribució de competències en contractació pública local, així com del règim relatiu a les juntes de contractació, inclòs l'aplicable en l'àmbit estatal, la qual porta a entendre, com tot seguit es veurà, que aquesta darrera previsió limitativa fa referència a tota la tipologia de contractes que s'esmenten, i no només als contractes de serveis.

⁸ En el mateix sentit, i en la línia dels informes 16/00 i 48/08 de la JCCPE esmentats anteriorment, en el [Dictamen](#) de l'Advocacia de l'Estat de 26 de setembre de 2022, ja citat, es conclou que “los actos de la Junta de contratación que ponen fin a la vía administrativa son exclusivamente (...) los comprendidos en el artículo 190 de la LCSP, cabiendo contra los mismos recurso de reposición y ulterior impugnación jurisdiccional (...). Los restantes actos, y singularmente los del proceso de adjudicación del contrato, incluyendo la aprobación de Pliegos, adjudicaciones, exclusiones y actos de trámite cualificados en la adjudicación, no ponen fin a la vía administrativa, pudiendo ser en consecuencia recurridos en alzada ante Ministra o Secretarios de Estado según de quién provenga el contrato”.

⁹ Aquesta previsió va ser introduïda, amb el mateix sentit gramatical, en la disposició addicional novena de la Llei 13/1995, de 18 de maig, de contractes de les administracions públiques, mitjançant la modificació operada per la Llei 53/1999, de 28 de desembre, i s'ha mantingut, amb el mateix sentit esmentat, en totes les legislacions posteriors fins a la vigent.

D'una banda, cal tenir en compte que la disposició addicional segona de la LCSP estableix la competència com a òrgan de contractació dels alcaldes i els presidents de les entitats locals en funció, entre altres criteris, de si el valor estimat dels contractes no supera el 10% dels recursos ordinaris del pressupost, establint-se aquest límit quantitatiu per tots els contractes, ja siguin d'obres, de serveis o de subministraments –o de concessió o administratius especials. Així, a la vista d'aquesta limitació econòmica aplicable a tota la tipologia de contractes, sembla més que coherent entendre que el mateix percentatge previst en el cas de les juntes de contractació aplica també a tots els contractes respecte dels quals es preveu que poden ser òrgan de contractació, més tenint en compte que no entendre-ho així implicaria que les juntes poguessin ser òrgan de contractació de contractes d'obres o de subministrament de valor estimat superior a aquest percentatge, quan els alcaldes o presidents no poden, la qual cosa mancaria de tota lògica, atesa la naturalesa administrativa d'òrgan jeràrquicament inferior de les juntes, ja apuntada en la consideració jurídica anterior.¹⁰

D'altra banda, es pot tenir en compte també que l'article 323 de la LCSP, en regular les juntes de contractació en l'àmbit de l'Administració general de l'Estat, limita el seu àmbit d'actuació a determinats contractes per raó dels seus objectes, fent un tractament igualitari per tots ells sense establir una limitació per raó del seu volum econòmic per a cap. Així, com que en l'àmbit estatal tots els contractes que poden adjudicar les juntes es regulen per raó de l'objecte, sense distingir-los pel volum econòmic, sembla que la limitació establerta en l'àmbit local obeeix a la singularitat de la distribució competencial en aquest àmbit establerta en la disposició addicional segona de la LCSP, en la qual el percentatge del 10% dels recursos pressupostaris és un dels criteris d'atribució, i que ha d'aplicar per tots els tipus de contractes, i no només pels de serveis.¹¹

Adicionalment, cal apuntar que, en relació amb aquest apartat de la disposició addicional que s'analitza, en l'apartat següent s'assenyala que el Ple o la junta de govern local poden determinar "els límits quantitatius, que poden ser inferiors als que s'assenyalen en el paràgraf anterior, (...) dels contractes en els quals ha d'intervenir la junta de contractació com a òrgan de contractació". Certament, l'ús del plural per referir-se als límits quantitatius sembla anar també en el sentit d'entendre que aquest límit del 10% aplica a les tres tipologies de contractes.

Per tant, la possibilitat de les juntes de contractació de constituir-se com a òrgans de contractació en els contractes de valor estimat igual o inferior al 10% dels recursos ordinaris de l'entitat és una limitació que s'ha d'entendre referida als contractes d'obres de reparació simple, de conservació i de manteniment, als contractes de subministrament de béns consumibles o de fàcil deteriorament per l'ús i als contractes de serveis.

¹⁰ En consonància amb aquesta interpretació de que la limitació quantitativa sigui per a tota la tipologia de contractes, l'article 45.4 de la Llei 16/2008, de 23 de desembre, de mesures fiscals i financeres, estableix que per a l'Administració de la Generalitat de Catalunya la possibilitat de constituir juntes de contractació es troba limitada als "contractes menors d'obres, de subministraments i de serveis" del departament corresponent.

¹¹ Aquest llinar del 10% va ser introduït en el règim de contractació local per la Llei 11/1999, de 21 d'abril, que va modificar els articles 21 i 22 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, augmentant el llinar del 5% al 10% dels recursos ordinaris del pressupost per determinar la competència de l'alcalde com a òrgan de contractació.

III. En tercer lloc, cal analitzar la qüestió de si les juntes de contractació poden intervenir en “contractes privats” en aquelles matèries en què siguin òrgans de contractació els alcaldes o els presidents. Aquest dubte ve motivat per l’ordenació sistemàtica del contingut de la disposició addicional segona de la LCSP; el fet que l’apartat primer tracti sobre la distribució competencial dels òrgans de contractació locals respecte dels contractes administratius, que els apartats novè i desè continguin aquesta distribució pel que fa als contractes privats i els de naturalesa patrimonial, i que l’apartat cinquè reguli les juntes de contractació local suscita el dubte de si la regulació prèvia del règim de les juntes abans d’haver fet referència als contractes privats comporta haver d’entendre que no poden constituir-se per a la subscripció d’aquests contractes.

Respecte de la categoria de “contractes privats”, cal recordar, en primer lloc, que, malgrat que l’article 9 de la LCSP, en regular l’exclusió dels contractes patrimonials de la LCSP, expliciti que aquests “tenen sempre el caràcter de contractes privats”, aquesta referència no s’ha d’entendre en els mateixos termes dels contractes privats regulats als articles 25 i 26 de la LCSP, els quals estan inclosos en l’àmbit d’aplicació de la LCSP –si bé amb diferents nivells de subjecció segons la naturalesa jurídica de l’entitat contractant– i són aquests precisament als que s’al·ludeix en la disposició addicional que s’analitza, juntament amb els contractes patrimonials.

Així, mentre la primera part de la disposició addicional segona fa referència als òrgans de contractació en l’àmbit local respecte dels contractes administratius, i s’estableix la possibilitat de constituir juntes de contractació per a alguns d’aquests contractes –apartats 1 a 5–, en la segona part es fa referència als òrgans de contractació en l’àmbit local respecte dels contractes privats i patrimonials, sense preveure-hi aquella possibilitat de constituir juntes de contractació –apartats 9 a 11. En concret, els apartats 9 i 10 de la disposició addicional segona de la LCSP preveuen, respectivament, la competència dels alcaldes i presidents de les entitats locals per subscriure “contractes privats”, així com l’adjudicació de concessions sobre els béns d’aquestes i l’adquisició de béns immobles i drets subjectes a la legislació patrimonial quan el pressupost base de licitació no superi el 10% dels recursos ordinaris del pressupost ni l’import de 3 milions d’euros, i també l’alienació del patrimoni, quan el seu valor no superi el percentatge ni la quantia indicats, i la competència del Ple quan els negocis esmentats no siguin atribuïts a l’alcalde o al president, així com en el cas dels béns declarats de valor històric o artístic sigui quin sigui el seu valor.

Cal tenir en compte que aquesta regulació es contenia en diferents termes en la disposició addicional segona del text refós de la Llei de contractes del sector públic, aprovat pel Reial decret legislatiu 3/2011, de 14 de novembre (d’ara endavant, TRLCSP), en la qual la distribució competencial com a òrgan de contractació de l’alcalde o el Ple únicament es regulava en l’apartat primer, i amb relació a tota la tipologia de contractes, de manera que els contractes privats s’inclouen, juntament amb els administratius, entre els contractes que podia adjudicar l’alcalde, com a òrgan de contractació, sempre que la quantia no superés els 6 milions d’euros o el 10% dels recursos ordinaris del pressupost.

Aquest canvi en la regulació actual, que consisteix en el fet que el bloc competencial dels contractes patrimonials es trasllada als apartats novè i desè de la disposició addicional segona, i entre els quals s’inclouen expressament els contractes privats, no obeeix precisament a una simplificació normativa, ans al contrari, atès que comporta la reiteració de conceptes i la duplicació d’algunes previsions en els diferents apartats de la disposició, de manera que aquesta ubicació diferenciada sembla feta amb tota la intenció de sostreure aquests contractes de l’àmbit d’actuació de les juntes de contractació. En aquest sentit, un indicatiu que porta a aquesta afirmació és que en la regulació actual hi ha dos apartats de la disposició addicional que es dupliquen –el 4 i l’11–, relatius a la competència de la junta de

govern local en els municipis de gran població –a diferència de la redacció del TRLCSP en què es feia referència una sola vegada–, cosa que evidencia que en l'àmbit local s'han volgut definir dos blocs de contractació diferenciats: el dels contractes administratius, en els quals poden intervenir les juntes de contractació, i el dels contractes privats i d'àmbit patrimonial, sobre els quals només pot ser-ne l'òrgan de contractació l'alcalde, el Ple o la junta de govern local.

En aquest sentit, i en resposta a la darrera pregunta formulada, cal entendre que les juntes de contractació no poden intervenir com a òrgan de contractació per a l'adjudicació de contractes privats, amb independència de qui ostenti la competència com a òrgan de contractació.

Sobre la base de les consideracions anteriors, la Comissió Permanent de la Junta Consultiva de Contractació Pública formula les següents

CONCLUSIONS

I. Els actes de les juntes de contractació no esgoten la via administrativa i, per tant, si no són susceptibles de recurs especial en matèria de contractació, contra aquests actes es pot interposar recurs d'alçada davant l'alcalde, el Ple o la junta de govern local, segons a qui correspongui la competència per ser òrgan de contractació en cas de no haver-se constituït –excepte que es tracti d'acords relatius a les prerrogatives de l'Administració, els quals posen fi a la via administrativa per previsió expressa de l'article 191 de la LCSP i són, per tant, susceptibles de recurs potestatiu de reposició.

II. La previsió continguda en la disposició addicional segona de la LCSP, relativa a la possibilitat de constituir juntes de contractació com a òrgans de contractació per a la subscripció de contractes que tinguin un valor estimat igual o inferior al 10% dels recursos ordinaris de l'entitat, s'ha d'entendre que es refereix als contractes d'obra, de subministrament i de serveis que s'hi regulen.

III. Les juntes de contractació poden constituir-se com a òrgans de contractació només per la subscripció de contractes administratius, no per la subscripció de contractes privats o de naturalesa patrimonial, amb independència de qui ostenti la competència com a òrgan de contractació, si l'alcalde, el Ple o la junta de govern local.

Barcelona, 19 de juny de 2025